

РЕШЕНИЕ

№ 552

гр. Пловдив, 03.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анна Ив. Иванова

Членове: Радослав П. Радев
Иван Ал. Анастасов

при участието на секретаря Валентина П. Василева
като разгледа докладваното от Анна Ив. Иванова Въззивно гражданско дело
№ 20225300500177 по описа за 2022 година

Производството е въззивно по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е от С. Г. ЦВ., ЕГН *****, от гр. *****, със съдебен адрес: гр. *****, адв. М.Б. решение №260546/22.02.2021 г. по гр.д.№6185/2020 г. на ПРС, 8 гр.с. в частта, с която са отхвърлени предявените от нея искове с правно основание чл.106, ал.2, пр.1 от ЗДСл. и чл.86 от ЗЗД за осъждане на ответника да ѝ заплати сумата 1 680, 68 лева, представляваща обезщетение за оставането ѝ без работа през периода 03.02.2020 г. – 24.03.2020 г. поради прекратяване на служебното ѝ правоотношение, заедно с мораторна лихва върху тази сума за периода от 01.04.2020 г. до датата на подаване на исковата молба в размер на 29, 88 лева, заедно със законната лихва върху главницата, както и направените разноски за производството по делото. Излагат се оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на решението и се иска неговата отмяна в обжалваната част и присъждане на друго такова, с което да се уважат предявените искове. Претендира за разноски.

Обжалвано е и от Община **** – Район “*****”, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, представлявана от Кмета К. В. Я. решението в частта, с което е отхвърлени предявените инцидентни обективно съединени искове с правно основание чл.55, ал.1 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД – за осъждането на ищцата по основната искова молба, в качеството ѝ на ответник по инцидентните искове, да заплати на ответника по основната

искова молба, в качеството му на ищец по инцидентните искове, сумата 350 лева, представляваща изплатено на С.Ц. без правно основание обезщетение за периода 03.02.2020 г. – 03.03.2020 г., заедно със законната лихва върху тази сума, както и направените разноси за производството по делото. Излагат се оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на решението и се иска неговата отмяна в обжалваната част и присъждане на друго такова, с което да се отхвърлят предявените искове и да се уважат инцидентни обективно съединени искове. Претендира за разноси.

Постъпил е отговор на насрещната въззивна жалба от С. Г. ЦВ. чрез адв.М.Б., с която се изразява становище за нейната недопустимост, а по същество – неоснователност. И се иска оставянето ѝ без разглеждане, а по същество- отхвърлянето ѝ като неоснователна. Иска се обезсилване на решенето на РС като нещожно и недопустимо, а по същество – неправилно и необосновано, да се прекрати производството и да се върне делото на друг състав на ПРС. Претендира за разноси.

Третото лице помагач Б. КР. ИНЧ. – не взема становище.

Пловдивският окръжен съд, 14 граждански състав , като прецени данните по делото, намира следното:

Жалбите са допустими, подадени са от надлежна страна в законния срок.

Предявени са ОСИ с пр. осн. чл.106, ал.2 ЗДСл. и чл.86 ЗЗД и ИУИ с пр.осн.чл.55, ал.1 ЗЗД и чл.86 ЗЗД.

В жалбата си С.Ц. това навежда оплаквания, че съдът не се е произнесъл по искането ѝ за оставяне на насрещният иск без движение като ответникът да конкретизира размер, период и вид на обезщетението, изплатено за периода 03.02.2020-03.03.2020 г., което се иска ищцата Ц. да бъде осъдена да възстанови, да посочи на какво основание ѝ е изплатено; счита, че извода на съда, че ищцата не е имала качеството на държавен служител е неправилно и незаконосъобразно; че РС не е съобразил разпоредбата на чл.107,ал.1,т.9 ЗДСл, където е предвидена възможност за прекратяване на служебното правоотношение без предизвестие от работодателя, когато служебното ПрО е възникнало без конкурс, когато провеждането му е било задължително, от което следвал извода, че ако държавния служител е назначен без конкурс на длъжност, за която е предвидено задължително провеждането му, то е възникнало валидно служебно правоотношение след като работодателят не го е прекратил; че на осн.чл.124,ал.1 от ЗДСл. решението е недопустимо, защото компетентен да разглежда спорове относно възникването, съдържанието и прекратяването на служебните правоотношения, е административния съд по реда на АПК. По същество – служебното ПрО на Ц. е възникнало със заповед №08/30.03.2015 на осн.чл.15 от ЗДСл със срок до завръщане на титуляра. Чл.15/1/ гласи: държавен служител може да бъде назначаван за определен срок за заместване на държавен служител, който отсъства от работа повече от 3 месеца, а чл.15/2/ - служебното ПрО по ал.1 може да възникне и без провеждане на конкурс при спазване условията за назначение; поради това със заповед №07/04.01.2016г Ц. е била преназначена отново на срочно сл.ПрО без определен срок, съгл.чл.82/1/, /изм.ДВ,бр.24 от 2006, според

която държ.служител може да бъде преназначен на друга длъжност в същата администрация, ако отговаря на условията за назначаване, а според цит.в съд.решение §7,ал.1 ПЗР на ЗДСл – държавен служител, който бъде избран за кмет или бъде назначен за негов заместник, има право след прекратяване на правомощията му да заеме предишната си длъжност.

Работодателят в насрещната ВЖ навежда доводи, че неправилно РС е отхвърлил насрещната претенция след като в мотивите си е приел, че ищцата не е имала качеството на държавен служител и неправилно не е присъдил направените от ответника разноски по делото. Изложени са доводите, че въпреки многобройните преназначавания на Ц. като държавен служител, същите са били заемани без проведен конкурс – императивно изискване на ЗДСл., както и че същата е работила едновременно и по обществена поръчка за детско заведение на територията на района; че когато е назначавана да замества до завръщане на титуляра, Ц. не е имала качеството на държавен служител, тъй като в чл.15/1/ от ЗДСл било записано, че само държавен служител може да бъде назначаван за да замества за определен срок друг държавен служител.

В отговора си на насрещната ВЖ Ц. счита, че тя е недопустима, тъй като липсва диспозитив, а по същество – че е неоснователна. Изложила доводи, че с насрещната ВЖ се обжалва решението в частта, с което са отхвърлени инцидентите искове с пр.осн.чл.55/1/ ЗЗД и чл.86 ЗЗД за осъждането на ищцата да заплати сумата 973 лв., представляващо изплатено без правно основание обезщетение за периода от 03.02.2020г до 03.03.2020г ведно със законна лихва върху тази сума, с какъвто иск съдът не е бил сезиран и съответно не се е произнасял, а е разгледал и отхвърлил иск за 350 лв.; счита, че ответникът не е конкретизирал кое обезщетение се претендира да е платено без основание.

По направените доводи и оплаквания, ПОС намира следното:

В ИМ се твърди, че ищцата е заемала длъжността „*****“ в община ****- район „*****“ до 03.02.2020 г., когато със заповед №04/03.02.2020 г. на кмета служебното ѝ правоотношение е било прекратено поради съкращаване на длъжността; твърди, че в периода от 03.02.2020 -25.03.2020г е останала без работа, поради което на 01.04.2020 г е отправила искане да ѝ бъде заплатено обезщетение за оставане без работа на осн.чл.106,ал.2 ЗДСл за същия период, поради което иска да бъде осъден ответника да ѝ заплати сумата 1668 лв., мораторна лихва за забава в размер на 29.19 лв. за периода от 01.04.2020 до подаване на ИМ и законната лихва от подаване на ИМ до окончателното плащане.

С отговора на ИМ ответникът е оспорил претенцията и е предявил ИУИ за установяване, че ищцата не е имала качеството на държавен служител, тъй като е заела длъжността без конкурс, който е бил задължителен, поради което няма право на претендираното обезщетение по чл.106,ал.2 от ЗДСл.; иска се да бъде осъдена да възстанови изплатеното ѝ обезщетение в размер на 350 лв. за периода 03.02.2020-03.03.2020г; твърди се, че ищцата е била трудово ангажирана от 09.03.2020г. по договор с ДГ“*****“, поради което ѝ се дължало разликата от претенцията и размера на полученото възнаграждение от 350 лв.

От представените писмени доказателства е видно следното: със Заповед № 08/30.03.2015 г. на Кмета на ответната Община ищцата е била преназначена на длъжност „*****“ на срочен договор – до задвърщане на титуляра със срок за изпитване до 1 г.; със Заповед № 7/04.01.2016 г. на Кмета на ответната Община ищцата е била преназначена на длъжност „*****“; със Заповед № 24/20.01.2016 г. на Кмета на ответната Община ищцата е била преназначена на длъжност „*****“; със Заповед № 2/20.09.2019 г. служебното правоотношение на ищцата е било прекратено поради назначаването ѝ на длъжност ****, като със Заповед № 32/13.12.2019 г. С.Ц. е била възстановена на длъжността „*****“ на основание § 7, ал.1 от ПЗР на ЗДСл., а от заповед №04/21.01.2020г на кмета на Община ****, район „*****“ е видно, че ищцата е изпълнявала държавна служба при ответника, последно на длъжност “*****” в Дирекция “Финансово и правно обслужване”, считано от 01.01.2020 г. до 03.02.2020 г., от която дата служебното ѝ правоотношение е било прекратено със Заповед № 04/03.02.2020 г. на Кмета на Община **** – Район „*****“, връчена на С.Ц. на 03.02.2020 г., на основание чл.106, ал.1, т.2 от ЗДСл.– поради съкращаване на длъжността.

От трудовата книжка на ищцата /л.6 от д.РС/ е видно, че същата е постъпила на работа като **** в Община „*****“ на 25.03.2020г.

Съгласно чл.106,ал.2 ЗДСл. – за времето, през което е останала без работа ищцата има право на обезщетение, но не повече от 2 месеца.

Съгласно чл.2,ал.1 ЗДСл – държавен служител е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия.

Или установява се, че ищцата е заемала длъжността „*****“ при Община **** към момента на прекратяване на служебното ѝ правоотношение, поради което съгласно чл.2 от ЗДСл Ц. е имала качеството на Държавен служител. РС не е компетентен да се произнася по ИУИ на Общината, че Ц. не е имала качеството на държавен служител поради заемане на длъжността без конкурс, тъй като съгласно чл.124 ЗДСл – споровете относно възникването, съдържанието и прекратяването на служебните правоотношения се разглеждат от съответния административен съд по реда на АПК, поради което е постановил недопустимо решение, но тъй като РС не се е произнесъл с отделен диспозитив по този ИУИ –липсва диспозитив, който да бъде обезсилен в тази част.

От приетото и неоспорено от страните по делото заключение на вещото лице З. М. от 24.09.2020 г. се установява, че на ищцата не е било изплащано от ответника обезщетение по чл.106,ал.2 от Закона за държавния служител за оставането ѝ без работа за процесния период, поради което на база БТВ за м.01.2020 г. – 973 лв. за периода 03.02.2020-24.03.2020 г. ѝ се дължи обезщетение в размер на 1680 лв. от допълнителното заключение на вещото лице З. М. от 02.11.2020 г. и от представения по делото договор за извършване на услуга

чрез личен труд №1/09.03.2020г /л.20 от д.РС/,сключен между ищцата и ДГ“*****“-гр.**** е видно, че Ц. е получила в исковия период бр.възнаграждение от 350 лв., което следва да се приспадне от дължимото обезщетение от 1680 лв., или на Ц. следва да се присъди сумата 1330 лв., представляваща разликата от претенцията и размера на полученото възнаграждение от 350 лв., ведно с мораторна лихва в размер на 23,64лв. за периода 01.04.2020-03.06.2020 г. и законната лихва от подаване на ИМ до окончателното плащане.

Работодателят, върху когото лежи доказателствената тежест да докаже, че е платил процесното обезщетение- не ангажира надлежни доказателства, нито е ангажирал доказателства за недължимо платено обезщетение в размер на 350 лв.

Ето защо искът е основателен и доказан в размер, посочен от вещото лице М. и следва да се уважи в посочения по-горе размер.

Ето защо предявените искове са основателни и доказани до посочения от вещото лице размер. Като е отхвърлил иска за неплатено обезщетение за оставане без работа по чл.106 ЗДСл в тези размери, първостепенният съд е постановил неправилно и незаконосъобразно решение, което следва да се отмени и вместо него да се постанови друго, с което искът да се уважи.

Като е отхвърлил иска за заплащане на сумата 350 лв. – платено без основание обезщетение за периода 03.02.2020г-03.03.2020г, РС е постановил правилно решение, което следва да се потвърди в тази част. Неоснователността на въззивната жалба на дружеството и уважаването на ВЖ на ищцата обосновава отговорността на работодателя за разносните на Ц.. Направено е възражение за прекомерност на платения адв.хonorар, претендиран в размер на 1200 лв. Съдът намира, че Ц. е направила по делото разноски в размер на 1150 лв. /от които 550лв. платен адвокатски honorар пред ПРС и 600 лв.- платен адвокатски honorар пред ПОС, които суми кореспондират с чл.7 от Наредба №1/2004г. за минималните адв.възнаграждения, съобразно цената на исковете/. Съобразно уважените искове, на Ц. следва да ѝ се присъдят разноски по съразмерност в размер на **910,04 лв.** /1353,64лв-ув.искове: 1710,56 лв. - претен.искове по 1150лв.-направените разноски / .

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №260546/22.02.2021 г. по гр.д.№6185/2020 г. на ПРС, 8 гр.с. в частта, с която са отхвърлени предявените от С. Г. ЦВ., ЕГН *****, от гр. *****, със съдебен адрес: гр. *****, адв. М.Б. искове с правно основание чл.106, ал.2,пр.1 от ЗДСл. и чл.86 от ЗЗД за осъждане на Община **** – Район “*****”, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, представлявана от Кмета К. В. Я. да ѝ заплати сумата 1330лева, представляваща обезщетение за оставането ѝ без работа през периода 03.02.2020 г.

– 24.03.2020 г. поради прекратяване на служебното й правоотношение, заедно с мораторна лихва върху тази сума за периода от 01.04.2020 г. до датата на подаване на исковата молба в размер на 23,64 лева, заедно със законната лихва върху главницата, както и в частта за разносните и вместо него в тези части ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Община **** – Район “*****”, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, представлявана от Кмета К. В. Я. да заплати на С. Г. ЦВ., ЕГН ***** сумата **1330** лева, представляваща обезщетение за оставането й без работа през периода 03.02.2020 г. – 24.03.2020 г. поради прекратяване на служебното й правоотношение, заедно с мораторна лихва върху тази сума за периода от 01.04.2020 г. до датата на подаване на исковата молба в размер на **23,64** лева, заедно със законната лихва върху главницата, както и направените разноски за производството по делото по съразмерност, в размер на **910,04** лв.

ПОТВЪРЖДАВА решение №260546/22.02.2021 г. по гр.д.№6185/2020 г. на ПРС, 8 гр.с. в отхвърлителната част за разликата над 1330 лв. до пълния предявен размер от 1 680, 68 лв. за обезщетението и за разликата над 23,64 лв. до пълния предявен размер от 29,88 лв. за мораторната лихва, както и в частта, с която с което са отхвърлени предявените инцидентни обективно съединени иски с правно основание чл.55, ал.1 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД – за осъждането на С. Г. ЦВ. в качеството й на ответник по инцидентните иски, да заплати на Община **** – Район “*****”, ЕИК ***** в качеството му на ищец по инцидентните иски, сумата 350 лева, представляваща изплатено на С.Ц. без правно основание обезщетение за периода 03.02.2020 г. – 03.03.2020 г., заедно със законната лихва върху тази сума.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____